

Drámaírók a startvonalon

Befutott Kalózkazetta

1997.09.23

Először 1993-ban dördült el a drámaírói startpisztoly, ekkor még csak Siposhegyi Péter versenyzett magával és az idővel. Hét óra húsz perc alatt „gyorsírt” egy három felvonásos darabot, a Pesti Riport aznapi számából kihúzott, állatkereskedelemről szóló cikk alapján. Ezzel Guinness-rekordot döntött. A drámaíró gyorsasági csúcsot addig Stephen Poliakoff tartotta, aki Arthur Miller hetvenedik születésnapján tíz óra alatt ügyeskedte össze a City Sugar című darabját.

Siposhegyi 1993-as rekordművét tüstént megkapta Kiss Gyula dramaturg és Radó Gyula rendező, hogy előkészítsék a még aznap fél nyolckor kezdődő rádióközvetítést. Színészek színe-java – például Benkő Gyula, Szabó Sándor, Kézdy György, Bács Ferenc, Béres Ilona, Bezerédi Zoltán – kölcsönözte a hangját a frissiben született szerepeknek. Már akkor kitört a vita, hogy van-e értelme ennek az egésznek? Pusztán önreklámról van-e szó, vagy az egyre elhanyagoltabb magyar drámára is föl lehet ily módon hívni a figyelmet? Születhet-e később is előadható mű, vagy az egész csak móka, netán olcsó attrakció? Amikor a következő év őszén Halász Péter rukkolt elő azzal az ötlettel és tettel, hogy a Népszabadság napi híreiből színházi szeánszszorozatot fabrikál a Kamrában, újra fellángolt a vita. De ekkor már többen azt állították, hogy örülség, örülség, de van benne rendszer. És ugyanezen esztendőben, a magyar dráma napján, a József Attila Színházban, Siposhegyi kifizette reggel fél nyolckor kihúzott egy cikket a Mai Nap aznapi terméséből. Az első drámaíróverseny startvonalához állókban – Hernádi Gyulában, Spiró Györgyben és Siposhegyiben megfagyott a vér. Nem azért, mert valami véres bűnügyi történetet fogtak ki, hanem azért, mert az időjárás-jelentést kellett dramatizálni. Jó móka volt, a színészek délután már próbáltak, este szöveggel a kezükben, de szituációkat eljátszva előadták a darabokat. A közönség sokat nevetett, a sajtó szenzációként tálalta a történeteket, szponzorok hada iparkodott különdíjakat átadni. Szegény írókat annyira megpakolták különböző díjakkal, hogy úgy álltak ott, mint az éppen akkor feldíszített karácsonyfa.

A drámaíróversenyből hagyomány lett. A következő esztendőben **Eörsi István**, Horváth Péter és Siposhegyi mérkőzött egymással. Tavalay Márton László, Nagy András, Szilágyi Andor követte őket. Idén pedig Kertész Ákos, Tasnádi István és Verebes István folytatta a drámaíróvirtust vasárnap a József Attila Színházban.

Ez lett volna a negyedik magyar drámaíróverseny. De most nem így hívták, a rendezvény A magyar dráma napja a József Attila Színházban névre keresztelkedett át. Valószínűleg azért, mert perre menő vita tört ki az ötletgazda Siposhegyi és a József Attila Színház között, hogy kinek is a joga eme nemes versengés megrendezése. Végül sor kerül majd a negyedikre is Siposhegyi szervezésében a Pesti Vigadó Kamaratermében, a tervek szerint Horváth Péter, Pozsgai Zsolt és újra Kertész Ákos áll majd rajthoz.

A József Attila Színházban a Vasárnapi Hírek cikkei közül azt húzták ki, melyben arról tudósított a lap, hogy Diana életéről és temetéséről a BBC rekordidő alatt készített videokazettát, ami már itthon is kapható. Elsőként Verebes István Kár, hogy hercegnő avagy kívül tágasabb című „posztmodern miazmáját” láthattuk Salamon Suba László rendezésében és narrátorkodásával. A darabban egy pesti ötvenéves férfi pizsamában nézi a Dianáról szóló videokazettát, miközben képzelete segítségével Károly hercegtől Marilyn Monroe-ig – aki

féltékeny a hercegnő népszerűségére – sok hírességet megidéz a lakásába. Eljön maga Diana is. A férfi még az ablakból búcsút int neki – miközben mi halljuk a Mercedes felberregő motorját – majd visszaül a videóhoz, ahol szintén látható a tovasuhanó autó, majd a végzetes baleset... Kiss Jenő fanyar humorral alakította a pesti férfit, Vándor Éva parádésan mórifikálta magát, kényeskedett Marilyn Monroe-ként.

A második „versenyszám” Kertész Ákos Concerto című darabja volt, Tasnádi Csaba rendezésében. Ebben egy túlvilági zenekar tagjaként látható viszont a hercegnő, aki megbocsát a paparazzóknak, de a másvilágon is – miközben mindenki róla vitatkozik – reménytelenül egyedül marad. Fehér Anna adta Dianát, Besenczi Árpád egy pap szerepében, Galambos Erzsébet pedig egy mindenbe beleköttyogó asszonyként volt látható.

A győztes darabot Tasnádi István írta, Kalózkazetta a címe, melyet Éry Kovács András tüsténkedett színpadra. Ebben szorult anyagi helyzetben lévő fiatalok kalózkazettát akarnak piacra dobni Diana életéről, alig találják ki az ötletet, máris rájuk akaszkodik a szomszéd, a háziúr, ők is hasznot akarnak a nagy üzletből. Mihályi Győző egy arab gengszternek öltözött szomszédként remekelt, Láng József nagy hasú háziúrként szedte a sápot.

A Filum Kiadó estére rohammunkában megjelentette mindhárom darabot. Ennek ellenére az idén mintha kevesebb szakmabeli és újságíró lett volna kíváncsi az eseményre. Talán maga a rendezvény nem vált már ki akkora izgalmat, de az is lehet, hogy sokan a Vigadóban megrendezendő drámaíróversenyre tartogatják az érdeklődésüket.

Bóta Gábor